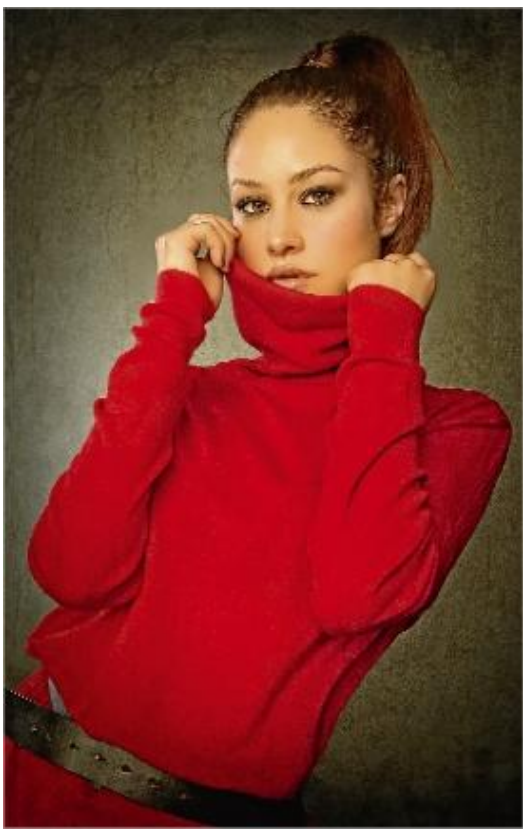

'En aquesta pel·lícula m'he sentit més lliure i sincera que mai'

'En aquesta pel·lícula m'he sentit més lliure i sincera que mai'

Una part de la crítica i una altra, més gran, del públic dirà que El artista i la modelo és una pel·lícula lenta, culpable d'esteticisme, filosòfica...

Doncs jo crec que necessitem aquest cinema: estem massa acostumats al fast food. I, en qualsevol cas, a mi m'agrada. És cert que, per als temps que corren, és una aposta arriscada, quan no hauria de ser. Jo sóc del 86, i al principi, quan vaig llegir el guió, li vaig dir a en Fernando [Trueba]: "Però això ... ho muntaràs ràpid o què?" I ell em va respondre: "No, aquesta és la malaltia de la teva generació". I em va convèncer. Quan poses paciència i concentració en alguna cosa, ho gaudeixes. En Fernando ha fet el film que volia.

Diria que amb aquest personatge ha assolit la maduresa interpretativa, que suposarà un abans i un després en la seva carrera?

No ho sé. El que sí que sé és que ja tinc una edat [26 anys], he tingut l'oportunitat de fer moltes pelis, s'han escrit personatges per a mi... Fa sis anys que estic en aquest projecte, amb aquest personatge: pensant-lo i somiant-lo... I crec que això es nota. Però no sé què passarà a partir d'ara, només sé que intento fer-ho el millor possible...

Sis anys ... Per què tant?

És una pel·lícula bastant transgressora, quan no ho hauria de ser. Crec que cal fer un esforç per veure les coses que en principi valen

la pena, i si després no t'agraden, doncs bé. Ho he comprovat amb alguns amics de la meva generació, que han fet l'esforç per veure El artista y la modelo i al final han entrat en la història. Els ha encantat i els ha remogut interiorment.

A la pel·lícula no es parla gaire, però vostè no deixa de dir amb la mirada, amb les emocions, amb el cos... Un diàleg mut amb l'escultor Marc Cros [interpretat per Jean Rochefort], que va mostrant la seva evolució interior, com un Pigmalió del sentit de la vida...

Va ser tan bonic fer això! L'experiència més bonica. Quan vaig llegir el guió per primer cop, em vaig quedar aclaparada, perquè no hi ha una narrativa cinematogràfica habitual. Vaig tornar a llegir-lo un munt de vegades més, no sabia dir quantes. És el guió que més vegades he llegit. I t'adones que en totes les seqüències es transmet alguna cosa, potser no per mitjà d'accions físiques, però sí mentals. És molt interessant expressar contínuament el que sents mitjançant una expressió, un moviment. I com que és una pel·lícula molt subtil, era molt important que totes aquestes coses que no es diuen es veiessin perfectament, perquè, si t'hi fixes, dins de tota la contenció formal del film s'amaga un dramatisme enorme. Mercè, el meu personatge, comença sent d'una manera i al final és una altra persona completament diferent, precisament, gràcies a tot el que ha passat, viscut, sentit. En realitat, en molt poc temps viu tota una vida al costat d'en Marc.

Aquesta intensa vida com a Mercè ha canviat alguna cosa en l'Aida Folch?

Totalment. A més, era una pel·lícula senzilla: es va rodar només en sis setmanes, sempre en la mateixa localització... Tot era molt familiar, i en Fernando fa les coses de manera que sembla que no estàs treballant.

M'he sentit més lliure i més sincera que mai, en l'estat ideal per no amagar res i donar-ho tot. Ha estat el rodatge

més fàcil i gratificant de la meua vida..., no es pot explicar amb paraules. I crec que artísticament he crescut. He après a gaudir de la feina i aquesta gent d'una altra generació m'ha ensenyat a treballar realment des de l'artesanía, perquè a l'hora d'interpretar, ara hi ha molta tonteria, molta superficialitat.

Vostè es passa gairebé tota la pel·lícula nua, però aquest nu queda amagat per l'streptese interior del personatge?

Sí, la veritat és que la gent que ha vist la pel·lícula ni se'n recorda que estic nua, per dir-ho. No se centra en això, sinó que es mostra el cos humà, la bellesa, com una cosa al servei de la creació artística que forma part de la història. Tot és molt natural.

Però li va suposar algun inconvenient treballar tant de temps així?

Ha estat un nu molt bonic. Sabia que en Fernando ho captaria amb moltíssim respecte i d'una manera elegant, i per això m'he tirat a la piscina. I, sobretot, perquè és una història bonica, que parla de l'art. No és un nu a l'ús. No parlem del cos com una cosa que ens permet moure'ns, expressar-nos, sinó d'un cos com una cosa estètic. I fan ràbia certes reaccions, perquè cada dia veiem a la tele molta violència i ningú s'escandalitza, en canvi, amb els nus... Potser amb un altre director no ho hauria fet, però amb en Fernando, sí..

L'escultor és ni més ni menys que Jean Rochefort. Què ha suposat per a vostè estar el seu costat, i al de Carrière, i de Claudia Cardinale?

Ha estat interessant i divertit. Són d'una generació molt diferent i m'han explicat un munt d'històries del seu llarguíssim recorregut. Amb Jean Rochefort, a més, he tingut una química brutal. És superintel·ligent i té un enorme sentit de l'humor. Ara és el meu amic i el meu confident. A més, ell també ha desenvolupat una gran confiança en mi. Al principi tenia dubtes sobre si jo seria la noia, però de seguida va ser com si s'enamorés. M'ha agafat de la mà per obrir-me camí a França... L'adoro.

És cert que es va anar a França a aprendre francès expressament per fer aquesta pel·lícula?

Totalment. Un dia, en Fernando em va fer una trucada aparentment inofensiva, preguntant-me si parlava francès. "No, per què?", li vaig contestar. I ell em va dir: "Perquè tinc un personatge per a tu, que parla francès, però bé, si no el parles...". "Fernando, en puc aprendre", li vaig contestar. I vaig fer les maletes i me'n vaig anar a França. Sis mesos després, li vaig trucar parlant francès i ell no em va reconèixer. Jo sento devoció per en Fernando, també com a persona, perquè sempre em canvia la vida. Ja me la va donar amb 14 anys, a El embrujo de Shangai.

Faria el mateix esforç per algun altre director?

La meua feina m'encanta, i si un guió m'agrada, puc fer qualsevol cosa.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2012/10/01/aquesta-pellicula-mhe-sentit-mes-lliure-sincera-que-mai/584023.html?utm_source=rss